

"مشکلات معلمان در نظام سرمایه داری"

آموزش در دوران نئو لیبرالی

تجربه معلمان آمریکا

به مناسبت روز معلم و با یاد همه معلمانی که جانشان را در راه آرمانهایشان گذاشتند

کانون مدافعان حقوق کارگر

شهناز نیکوروان

سرمایه داری با دستی باز خصوصی سازی را در سراسر جهان پیش می برد و در این گذر، معیشت حقوق بگیران هر روز کم و کمتر می شود، خصوصی سازی در بخش آموزش هم ترک تازی می کند و معلمان در سراسر جهان از این هجوم در امان نمانده اند. هم اکنون راست افراطی شرایطی را برای آموزش رقم زده که نه معلم و مربی و نه دانش آموز و کارآموز امکان دستیابی به یک راهبرد صحیح را برای فعالیت های آینده خود ندارند. مربی یا معلم هر روز زیر انواع فشارها قرار دارد و برای دانش آموز یا کار آموز هم سهم کمتری از آموزش مناسب و با کیفیت مهیا است.

آموزش یکی از ارکان اصلی رشد یک جامعه است. همراه با آموزش است که می توان سعادت جامعه را محک زد؛ کم شدن جنایت و انواع و اقسام مافیای در چند دهه گذشته در برخی کشورهای اروپایی و اسکاندیناوی را می توان یکی از تبعات آموزش و بهداشت رایگان و با کیفیت در این کشورها دانست و در مقابل بیشترین و بزرگترین زندان های جهان در آمریکا و دیگر کشورهای استبدادی، حاصل خصوصی سازی و اجرای سیاست های نولیبرالیستی است که آمریکا سردمدار آن است.

با انتخاب ترامپ به ریاست جمهوری آمریکا، خصوصی سازی در بخش آموزش گسترش یافته و چالش های عظیمی در حوزه اختصاص بودجه های بخش عمومی در جامعه آمریکا ایجاد شد و حداقل هایی که می توانست بخش اندکی از نیازهای بهداشت، سلامت و آموزش را در آمریکا پوشش دهد، با توجه به سیاست های دولت ترامپ به یغما رفت و در ازای آن بودجه نظامی، امنیتی و جنگی برای دخالت در کشورهای دیگر افزایش یافت.^۱ در کنار سیاست های دولت ترامپ و افزایش خشونت و قتل در جامعه آمریکا و به ویژه خشونت حاکم بر مدارس این کشور که ناشی از سرخوردگی جوانان و مشکلات اجتماعی و اقتصادی است، وضعیت آموزش و معلمان آمریکا در شرایط بسیار دردناکی قرار گرفته است.

طی سال گذشته همراه با اعتراضات معلمان در ایران، جهان شاهد اعتراض معلمان در بسیاری از کشورها به ویژه در اروپا، امریکای لاتین، کره جنوبی و مکزیک و ایالات متحده آمریکا بوده است. معلمان امریکایی نیز مانند همکارانشان در سایر کشورها، بیشتر از طریق رسانه های غیر رسمی و با کمک فضای مجازی توانسته اند صدای اعتراض خود را به گوش مردم برسانند از آن جمله می توان به اعتراضات چند ماه گذشته معلمان آمریکا اشاره کرد، اعتراضاتی که همچنان ادامه دارد. طی ماه فوریه، مارس و آوریل سال جاری، به دفعات در ایالت های اوکلاهما، غرب ویرجینیا و سایر ایالت ها، معلمان برای دستیابی به افزایش حقوق خود دست به اعتصاب و اعتراض زدند و برای اعتراضات و اعتصابات گسترده تر اقدام به برنامه ریزی کرده اند.

این اعتراضات و مبارزات معلمان آمریکایی، در میان یک سکوت رسانه ای برگزار می شود؛ چرا که رسانه ها جریان اصلی موج اعتصابی رو به رشد را در میان معلمان را به عنوان "شورش سرخ علیه دولت" (اصطلاحی کنایه آمیز از سوسیالیسم) در برابر اقدامات ریاضت اقتصادی تحت رهبری جمهوری خواهان قلمداد می کنند.

در ایالت هایی که فرمانداران و مسئولین جمهوریخواه بر روی کار هستند موج اعتراضات بسیار گسترده تر است. اما این وضعیت فقط ناشی از سیاست های جمهوری خواهان نیست بلکه، نتیجه فاجعه ای است که سال هاست در مدارس دولتی برای معلمان وجود دارد، نتیجه سیاست های طبقاتی ملی و بین المللی، کاهش هزینه های اجتماعی برای پرداخت هزینه ی افزایش بودجه نظامی و تقویت سود بانک ها و شرکت هاست. دولت اوپاما پس از بحران مالی سال ۲۰۰۸ یک تریلیون دلار به بازارهای مالی پرداخت کرد و در مقابل آن بودجه فدرال برای مدارس ۱۱ درصد و آموزش ویژه ۹ درصد کاهش یافت. اولویت های سیاست عمومی دولت و تصمیم های مرکز بودجه، در طی چهار سال متوالی منجر به کاهش بودجه بخش آموزش عمومی شده است، در حالی که دولت هر ساله، صدها میلیون دلار از مالیات دریافتی را به صنعت نفت و گاز اختصاص می دهد. وضعیت اقتصادی معلمان روز به روز بدتر و بدتر می شود و چاره ای جز اعتراض باقی نمانده است. در سال ۲۰۱۵، معلمان دیترویت، (شهر خانه های متروکه) در مخالفت با شرایط خشن در مدارس خود، اعتصاب کردند.^۲

حداقل دستمزد معلمان پایین تر از میانگین ملی دستمزدهاست. حقوق بسیاری از معلمان در سال معادل ۳۱,۰۰۰ دلار است، رهبران اتحادیه های معلمان می گویند که پس از کسر هزینه های مراقبت های بهداشتی، بسیاری از معلمان در ایالت اکلاهما و ویرجینیای غربی کمتر از ۱۵ دلار در ساعت دریافت می کنند. طبق گفته انجمن ملی آموزش و پرورش، معلمان در ایالت اکلاهما در سال ۲۰۱۶، پایین ترین رتبه دریافت حقوق در آمریکا (رتبه ۴۸) را داشته اند. متوسط حقوق معلمان در سال ۲۰۱۶ مبلغ ۴۵,۶۲۲ دلار بوده است که به طور متوسط کمتر از میانگین ملی (مبلغ ۵۸,۳۵۳ دلار) است.

در اوکلاهما، که در آن کلاس های درس T روز دوم آوریل ۲۰۱۸ تعطیل شد، متوسط حقوق و دستمزد معلم رتبه ۴۹ است. در کنتاکی که بیش از ۱۲۰ مجتمع آموزشی تعطیل شده و طی یک لایحه، حقوق بازنشستگی معلمان کاهش یافت، حقوق معلمان رتبه ۲۶ است. در آریزونا، جایی که آموزگاران اعتصاب کرده اند، متوسط دریافتی معلم به رتبه ۴۳ رسیده است.

جبران کمبود امکانات آموزشی برای دانش آموزان و بهبود کیفیت آموزشی نیز از خواسته های معلمان معترض است. یکی از معلمان موسیقی اعتصابی در آریزونا می گوید: "روزهایی بود که تعداد دانش آموزان بیشتر از صندلی ها بود اما امروز، برای آموزش دادن

پیانو به حدود ۴۰ دانش آموز فقط هفت کیبورد داریم. تمام دانش آموزان من شایسته بیش از این هستند. به بچه ها در اینجا فرصتی عادلانه داده نمی شود."

رئیس انجمن علمی اوکلاهما، آلیشیا پریست و بسیاری از معلمان عضو این انجمن می گویند مشکلات در اوکلاهما فراتر از حقوق و دستمزد است. آنها به کلاس های شلوغ، کتاب های قدیمی و فضاهای آموزشی فرسوده اشاره دارند. پریست گفت: "قانونگذاران ما این پروسه را آغاز کرده اند و آنها در سرمایه گذاری برای کودکان و آینده فرزندان ما، مسئولیت اخلاقی دارند. این وظیفه هنوز برآورده نشده است. بودجه تخصیص یافته برای دانش آموزان، موضوعی است که در هر مدرسه ای در ایالت اوکلاهما وجود دارد."

۱۹ و ۲۰ فوریه ۲۰۱۸ در ویرجینیای غربی آموزگاران برای حقوق و دستمزد و مزایا خود دو روز راهپیمایی کردند. در حین رایزنی نمایندگان معلمان با مسئولین ایالتی بعضی از نمایندگان اتحادیه ها و انجمن آموزش و پرورش ملی اعلام کردند که باید معلم ها به کلاس های درس برگردند و دادستان نیز معلمان را تهدید کرد. دادستان کل این ایالت همچنین اعلام کرد که اعتصاب "غیرقانونی" است و صدها هزار دانش آموز و خانواده های آنها در سراسر ایالت را تحت تاثیر قرار می دهد و تاکید کرد که در صورت لزوم، برای انجام سایر اقدامات آماده است. همچنین طی بیانیه ای اعلام کرد: "دفتر ما آماده است تا از روش های قانونی و پی گیری در مراجع قانونی حمایت کند". معلمان اعتصابی مراکز اجتماعی تاسیس کرده اند تا برای مراقبت از دانش آموزان استفاده شود. برای دانش آموزانی که در مدرسه غذا می خورند برنامه های لازم را تدارک دیدند تا آنها گرسنه نمانند و کوله پشتی های حاوی بسته های غذایی تهیه شد.

به رغم تهدیدها و وعده های احتمالی افزایش حقوق ، معلمان در ویرجینیای غربی به اعتصاب خود ادامه دادند و ایالت های دیگر نیز هم زمان اعلام اعتصاب کردند. در اواخر فوریه، به دنبال گسترش اعتصاب در کشور، مدارس ۵۵ ایالت تعطیل شد. نهایتا بعد از ۹ روز اعتصاب، معلمان ویرجینیای غربی به توافقاتی برای افزایش ۵ درصدی حقوق و مزایا دست یافتند. پیروزی معلمان غرب ویرجینیا، امید تازه ای برای افزایش حقوق کارگران ایالات متحده نیز ارائه داد.

در ۷ مارس ۲۰۱۸ مربیان و پرسنل خدمات مدرسه ویرجینیای غربی اعتصاب طولانی مدت ۹ روزه خود را پایان دادند، طولانی ترین اعتصاب در تاریخ این ایالت. این همان تاریخی است که بیست و هشت سال پیش، معلمان پیشگام بودنشان را روشن کردند. در ۷ مارس ۱۹۹۰، مدرسان در چهل و هفت ایالت، یک دیوار انسانی در مقابل مدارس خود تشکیل دادند و تا رسیدن به خواسته هایشان از ورود افراد به مدرسه جلوگیری کردند.

اهمیت اعتصاب سال ۱۹۹۰ معلمان برای کسانی که خارج از غرب ویرجینیا هستند، روشن نیست چرا که با وجود سانسور خبری، اطلاعات زیادی از آن وجود ندارد، فقط چند ویدئو که جریات اعتصاب را فهرست وار نشان می دهد و تعداد انگشت شماری مقاله در نشریات ملی که آن را به طور همزمان شرح دادند. با این حال، برای درک اعتصاب ۲۰۱۸ غرب ویرجینیا ، باید این اعتصاب تاریخی را فراموش نکرد. به نظر آدنا بارنت، مدیر ۳۶ ساله آموزش و پرورش شهرستان جکسون، اعتصاب معلمان در غرب ویرجینیا امیدهای نادری را در دوران تاریکی نشان می دهد. او همچنین اشاره می کرد: "من خوشحالم که آنها با افزایش حقوق ما موافقت کردند چون اگر شرایط ادامه پیدا می کرد ما همچنان به اعتصاب و راهپیمایی ادامه می دادیم."

او که در زمان اعتصاب بزرگ معلمان دولتی در ۱۹۹۰ دانش آموز کلاس سوم بوده گفت: "بذرهایی از آنچه که معلمانمان در سال ۱۹۹۰ انجام دادند، در من کاشته شده بود، اکنون شکوفه داد." بسیاری از معلمان اعتصابی عنوان می کردند که حمایت های عمومی از آنها در جریان اعتصاب به آنها حس جدیدی از قدرت سیاسی داده است؛ قدرتی که آنها قصد استفاده از آن را دارند.

جمعه ۲۹ مارس ۲۰۱۸، ده ها مدرسه در کنتاکی مجبور به بستن درهای خود شدند زیرا صدها تن از معلمان به اسم "مرخصی استعلاجی" به مدرسه نیامدند تا در فراخوان برای اعتراض به اصلاحات حقوق بازنشستگی ای شرکت کنند که در عرض چند ساعت توسط هر دو مجلس قانونگذاری به تصویب رسیده بود. در ۳۰ مارس ۲۰۱۸، فرماندار منطقه ای آریزونا در ملاقات با معلمین، تهدید کرد که اعتصاب کمتری داشته باشند و اعلام کرد که با پیشنهاد افزایش ۱ درصدی موافق است.

در ۳۱ مارس ۲۰۱۸، دانش آموزان و والدینشان به همراه معلمان در ایالت های مختلف آمریکا علیه طرح "مسلح شدن معلمان در مدارس" اعتراضات گسترده ای را انجام دادند، طرحی که ترامپ تصویب و دستور اجرای آن را صادر کرده است. یکی از خواسته های معترضان محدودیت برای مجوز فروش و حمل سلاح بود. اما کم کم هدف اصلی تظاهرات و اعتراضات چند ده هزار نفری سمت و سوی دیگری پیدا کرد و تعداد بیشتری از معلمان و کادر آموزشی در سطح کشور آمریکا به این اعتراضات پیوستند.^۳

در پی این افزایش دستمزد، معلمان انتظار دارند قانونگذاران دولتی به اصلاحات درازمدت برای برنامه بیمه بهداشت دولتی که مدتهاست متوقف شده، توجه ویژه ای داشته باشند. این اعتصاب همچنین تأثیر مثبتی بر روحیه معلمان در ایالت های دیگر دارد و بر خلاف برنامه های ریاضت اقتصادی ناخوشایند قانونگذاران باشد. در اوکلاهما، معلمان که حتی کمتر از همکاران خود در غرب ویرجینیا درآمد دارند، اعلام کرده اند که در حال برنامه ریزی اعتصابی مشابهی در ایالت هستند. نظرسنجی اخیر توسط انجمن آموزش و پرورش اوکلاهما از ۱۰۰۰۰ عضو آن نشان داد که ۸۰ درصد از آنها از ادامه اعتصاب پشتیبانی می کنند.

اعتصاب معلمان اوکلاهما از دوم آوریل آغاز شد. خواسته اصلی این معلمان افزایش حقوق و دستمزد ۱۰ هزار دلاری و بازنگری در کاهش بودجه مدارس در دهه گذشته است. وقتی سنای اوکلاهما در ۲ آوریل ۲۰۱۸ برای افزایش پرداخت معلمان رای داد، بیش از ۳۰ هزار معلم و حامیان آنها در ساختمان شهرداری ایالتی اوکلاهما برای تظاهرات تجمع کردند. بسیاری از آنها تگ هایی به لباس خود زده بودند که بر روی آن نوشته شده بود: **نمی خواهیم اعتصاب کنیم، اما من انجامش خواهم داد.**

نوح کارولیس، یکی از سازمان دهندگان سازمان های مردمی آموزشی آریزونا، می گوید آنها می خواهند که حقوق و دستمزد معلمان ۲۰ درصد افزایش یابد و بودجه آموزش و پرورش دولتی به سطح سال ۲۰۰۸ بازگردانده شود. اما داگ داسی، فرماندار یکی از مناطق آریزونا گفت که این اتفاق نخواهد افتاد و در واقع تقاضای معلمان را رد کرد.^۴

در همین روز اعتصابات و تظاهرات معلمان در غرب ویرجینیا نیز آغاز شد که به ایالت های دیگر از جمله اوکلاهما، کنتاکی و آریزونا گسترش یافت. صدها هزار دانش آموز و دانشجوی مدرسه و دانشگاه به مخالفت با خشونت موجود در مدارس برخاستند. در سراسر جهان، معلمان، کارگران و جوانان با همدردی این اعتراضات را دنبال کردند. معلمان در کنتاکی روز دوشنبه دوم آوریل جمع شدند تا برای تأمین بودجه آموزش و پرورش فشار بیاورند. هرچند بسیاری از مدارس در تعطیلات بهاری هستند و اغلب معلمان در سفرند. هفته آخر آوریل، معلمان پیتسبورگ تهدید کردند اگر به تقاضای آنها رسیدگی نشود، در عرض ۹۶ ساعت اعتصاب را شروع خواهند کرد. مدیران مدارس در پیتسبورگ سیاست اتحادیه را تایید کردند و در عرض دو روز قرارداد جدیدی را با معلمان امضا کردند که اکثر مطالبات معلمان در آن رعایت شده بود.

۲۶ آوریل هزاران معلم در آریزونا و کلرادو از کلاس های خود خارج شدند و تقاضای بودجه بیشتری برای مدارس دولتی کردند، این آخرین انفجار جنبش اعتراضی معلم است که از طریق این سه ایالت شروع شده و به سرعت به دیگر ایالت ها گسترش می یابد. صدها مدرسه عمومی در آریزونا تعطیل شدند معلمان و حامیان آنها در حالی که تی شرت های قرمز پوشیده بودند که شعار "قرمز برای آموزش" روی آن ها نقش بسته است. معلمان تهدید کرده اند که اگر دولت نمی خواهد به خواسته های ما جواب مثبت بدهد، اعتراضات در تابستان و فراتر از آن ادامه خواهد یافت .

رسانه های خصوصی وابسته به سرمایه داران تاجایی که توانستند و ممکن بود، اعتصاب در غرب ویرجینیا را نادیده گرفتند، اما مجبور شدند اعتصاب در اوکلاهما را خبری کنند. زمان به سرعت می گذرد بسیاری از قانون گذاران با این دست و آن دست کردن می خواهند تا سال تحصیلی به پایان برسد، اما معلمان نیز در تدارک مقابله با چنین مسایلی هستند. آنها به جای اعتراض های کوتاه مدت، به مبارزه ای بلندمدت می اندیشند، نه یک مصالحه یا نوعی ثمره کوتاه مدت. اعتصاب معلمان غرب ویرجینیا در واقع استراتژی مقاومت را در برابر یورش سیاست های دولت ترامپ و رد درخواست های قانونی آنان زنده کرده است. آنان آماده اند تا اعتصاب را در سایر مناطق نیز گسترده کنند. هرچند که فقط حدود ۱۰ درصد از نیروی کار آمریکا عضو اتحادیه ها هستند اما "بعضی از تاکتیک های مبارزات گذشته که فراموش شده، ممکن است به میراث قابل توجه تبدیل شود." ^۵ در هر حال اعتصابات و اعتراضات معلمان همچنان ادامه یافت.

در بسیاری از ایالات امریکا معلمان مجبورند عضو اتحادیه ای رسمی باشد. اما در اوکلاهما کارکنان مدارس مجبور به پیوستن به اتحادیه ها نیستند. فدراسیون معلمان آمریکا در این ایالت دارای حدود ۲۷۰۰ عضو از ۴۲۰۰۰ معلم است. اتحادیه بزرگ دیگر ایالتی، انجمن آموزش و پرورش اوکلاهما ادعا می کند دارای ۴۰ هزار عضو است که شامل سایر کارکنان مدارس مانند رانندگان سرویس دانش آموزان، معلمان بازنشسته و متخصصان آموزشی در کالج ها و دانشگاه های اوکلاهما نیز هست.

یکی از راه های کنترل این اعتراضات، ایجاد تفرقه و چند دستگی میان معلمان است. در برخی مناطق و برخی اتحادیه های رسمی با گرایش های راست، برای کنترل و پایان دادن به این اعتراضات با دولت همراه هستند. آنها در حال مذاکره با دولتند.

اد آلن، رهبر اتحادیه معلمان (AFT) اکلاهما، در مصاحبه ای رادیویی اعلام کرد که در ۲۶ سالی که با اتحادیه کار کرده، هرگز چنین مذاکراتی را ندیده است. او می گوید: "هرگز فکر نمی کردم که من با قانونگذاران در یک سمت باشم و در مقابل ما معلمان در سوی دیگر، با هم مذاکره داشته باشیم." در واقع اتحادیه به واسطه ای بین معلمان و دولت تبدیل شده است. معلمان که به این روند اعتراض دارند، خود دست به ایجاد تشکل های غیراتحادیه ای و مستقل معلمان زدند و این تشکل ها در بسیاری مناطق رهبری اعتراضات را به دست گرفته اند.

تجمع در کنتاکی توسط "انجمن آموزش کنتاکی" رهبری می شود که وابسته به اتحادیه ایالتی است. اما در بسیاری از ایالت های دیگر، گروه های مردمی معلمان، مانند گروه لری کیگل در اوکلاهما، این اعتراضات را رهبری می کنند. این گروه ها اغلب با استفاده از رسانه های اجتماعی برای سازماندهی اقدام می کنند. اتحادیه آموزشگران آریزونا، یک گروه مردمی شبیه به اتحادیه معلمان اوکلاهما است که در این ایالت رهبری اعتراضات را به دست گرفته است. "انجمن آموزش آریزونا"، حمایت کامل خود را از اعتراضات اعلام کرده است.

در اوکلاهما به دلیل عملکرد نامناسب اتحادیه های رسمی معلمان، نارضایتی معلمان به رهبری اتحادیه معلمان افزایش یافته است. انجمن آموزش و پرورش اوکلاهما (OEA) ^۶ با رتبه بندی مدارک تحصیلی، معلمان را برای همکاری با مقامات مدرسه و رسانه ها تشویق کردند تا به منظور پایان دادن به اعتصاب به سرکار برگردند. اشلی، معلمی از نورمن، اوکلاهما، به خبرنگار وب سایت سوسیالیستی گفت: "امروز OEA می گوید که ۹۵ درصد از خواسته های ما را برآورده می کنند، که این ادعا درست نیست." او گفت: "آنها (OEA) آماده پایان دادن به اعتصاب هستند، اما معلمان برای این مساله آماده نیستند." همچنین او توضیح داد که از همان آغاز، OEA و فدراسیون بین المللی معلمان شهر اوکلاهما (AFT) با اعتصاب مخالفت کردند، این اعتصاب تنها به این دلیل موفق شد که ده ها هزار نفر از معلمان عضو، پس از ۹ روز اعتصاب معلمان ویرجینیای غربی، به رسانه های اجتماعی فشار آوردند تا اعتراضات را پوشش دهند. اتحادیه ها تلاش داشتند از راهپیمایی ممانعت کنند، اتحادیه ها لوابیح پرداخت و بودجه توهین آمیزی را به رسمیت شناختند که توسط دموکرات ها و جمهوری خواهان تصویب شده است و تمایل داشتند در حالی اعتصاب را پایان دهند که دولت حقوق پرداختی به معلمان و بودجه مدرسه را در پایین ترین سطح در ایالات متحده مصوب کرده بود. در حالی که هزاران معلم، دانش آموز و حامیان از سراسر کشور بارها و بارها در اوکلاهما سیتی تظاهرات می کنند، اتحادیه ها با دادن امید های دروغین به آنها، ادعا می کنند که می توانند از طریق جذب فرماندار و دولت به خواسته های معلمان جامه عمل بپوشانند، در حالی که پیش بینی می شود مجلس قانونگذاری، فرماندار جمهوریخواه و قانونگذاران ایالتی از انجام این کار خودداری کنند. فرماندار اعلام کرده است که حتی نمی خواهد کاهش مالیات بر درآمد سرمایه را لغو کند.

جناح های حزب دموکرات سعی دارند از این اعتراضات معلمان برای رویارویی با جمهوری خواهان استفاده کنند تا در دور بعدی انتخابات رای بیشتری را داشته باشند. معلمان طرفدار دموکرات ها رسیدن به خواسته هایشان را پیش نیاز و پیش شرطی برای پایان دادن به اعتصاب و تنها راه رای دادن به دموکرات ها در ماه نوامبر می دانند. اما برای بسیاری از معلمان، خواسته های معلمان در اولویت قرار دارد.

یکی از نمایندگان معلمان می گوید در حالی که مجلس قانونگذاری جمهوری خواه پیشنهاد فقط ۲ درصد افزایش دستمزد را برای معلمان داده، در عین حال هزینه های مراقبت های بهداشتی به طرز چشمگیری افزایش پیدا می کند و این هزینه ها برای برخی از

معلمان بیش از سه برابر می شود. این مساله برای آنان ترسناک است و بسیاری از آنان به طور مداوم در مورد چگونگی پرداخت هزینه داروی خود نگران هستند:

ل جکی شینر، مددکار با ۲۰ سال سابقه کار می گوید در حال حاضر فقط ۵۰۰ دلار برای انسولین هزینه می کنم. لری کیگل یکی از این معلمان معترض می گوید: من ۵۴ ساله هستم و چک حقوق من ۱۹۸۰ دلار در ماه است. من بیمه درمانی ندارم. " او معلم انگلیسی در شهر تلسا و یکی از رهبران یک گروه سازماندهی مردمی است که این گروه مردمی به همراه اتحادیه معلمان اوکلاهما، که نماینده هزاران معلم مدارس عمومی در سراسر کشور می باشد، از اعتصاب و تجمعی اعلام حمایت کرده بودند که در سراسر ایالت روز دوشنبه ۲ آوریل برای دستمزدهای بالاتر و درآمد بیشتر دولت برگزار شد.

در پی این اعتراضات دولت لایحه ای برای افزایش حقوق معلمان به ۶۰۰۰ دلار تصویب کرد. اما معلمان متوجه هستند که این افزایش حقوق به دنبال اعتراضات اخیر بوده است. این لایحه، اگر اجرایی شود، حقوق و دستمزد معلمان اکلاهما از پایین ترین میزان سطح حقوق و دستمزد در کشور تا سطح متوسط دستمزدها افزایش خواهد یافت.^۷

معلمان در آریزونا یک مهلت قانونی خاص یا تاریخی برای راهپیمایی اعلام نکرده اند، اما پایان سال تحصیلی به سرعت در حال نزدیک شدن است همینطور پایان جلسه قانونی مجلس (برای تصویب بودجه). کارولیس یکی از سازمان دهندگان اعتصاب می گوید:

"هنگامی که یک بحران برای توده معلمان وجود دارد ما بیرون از مدارس و در خیابان ها راهپیمایی می کنیم، قدرت در دست ماست، ما سکوت نخواهیم کرد."^۸

اعتصاب معلمان در اوکلاهما، ویرجینیای غربی، کنتاکی قدرت زنان را نشان می دهد

این اعتراضات بیش از نشان دادن قدرت سازماندهی جمعی معلمان، قدرت زنان را نیز نشان می دهد. مرکز ملی آمار گزارش داده است در سال ۲۰۱۷، بیش از سه چهارم معلمان مدارس عمومی، زنان هستند. مانند بسیاری از حرفه های جنسیتی، به علت کم هزینه بودن از زنان معلم استفاده می شود. رندی وینگرتن، رییس فدراسیون معلمان آمریکا، یکی از اتحادیه هایی که اعتراضات معلمان را در غرب ویرجینیا نمایندگی می کند، می گوید: "من فکر می کنم سال هاست که در حرفه هایی مانند معلمی نامتناسب بودن درآمد زنان به عینه مشاهده می شود. در بخش آموزش، نیز سال هاست زنان عمدتاً مورد سوء استفاده قرار می گیرند."

رائ لولیس، یک مادر و یک معلم کلاس سوم در مدارس عمومی لیدی در شمال غربی اکلاهما که ۳۰ تا ۴۰ ساعت در هفته کار می کند و شغل دوم او، آموزش دوره های آنلاین برای یک مدرسه اجاره ای است گفت: "اگر من کار دوم را نداشتم، من از پا افتاده بودم."

محرک نارضایتی این موج اعتصاب ها، بخشی ناشی از بازاندیشی وسیع زنان معلم است. زنان دارای سابقه فعالیت طولانی مبارزه برای دست یابی به حقوقشان هستند که حتا به پیش از جنبش حق رای برمی گردد، اما آنچه اکنون در آمریکا در حال تجربه است، الگوی جدیدی از مشارکت زنان در تمام سنین، در تمام مشاغل و انواع مسائل است.

کارانا روئوس، رئیس یکی از بخش های فدراسیون معلمان آمریکا در غرب ویرجینیا و مادر چهار پسر، گفت که بسیاری از زنانی که او با آنها کار می کند، از تجاوز مکرر به حرفه و جنسیتشان ناراضی هستند. او انتظار دارد که معلمان بیشتری در سراسر کشور برای

مبارزه برای عدالت به پا خیزند. او گفت: "من فکر می‌کنم این یک مشکل سراسری است و منشا آن عدم احترام به زنان است." وی تاکید کرد: "ما چنان توفنده پیش می‌رویم که فکر نمی‌کنم آنها انتظارش را داشته باشند."

حمایت و همبستگی کارگران و معلمان

حمایت عمومی گسترده‌ای هم تا کنون از آموزگاران شده است و معلمان نیز حمایت‌های مردم را یکی از دلایل موفقیت خود می‌دانند، هر چند این حمایت‌ها از طرف کارکنان یقه آبی کم‌رنگ‌تر است. بارنت (یکی از سازماندهندگان اعتصابات معلمان) گفت: "من فکر می‌کنم علت این که مردم به حمایت از ما ادامه دادند، مساله عدالت باشد و معتقدم که معلمان متوجه شده‌اند که دیگر نمی‌توانند در زمینه مسایل سیاسی منفعل باشند."

رانندگان اتوبوسرانی در جنبش اعتراضی مدرسه شرکت کردند و هزینه دادند. رانندگان اتوبوس در ایالت‌های مختلف علاوه بر شرکت در اعتصاب، به شکل‌های مختلف مانند تهیه غذا به معلمان و اعتصابیون کمک کرده و می‌کنند. در جرجیا، رانندگان اتوبوس برای رسیدن به خواسته‌های خود و در حمایت از معلمان کار خود را متوقف کردند. رانندگان اتوبوسی که تا ۲۲ آوریل ۲۰۱۸ از کار دست کشیده بودند، با محکومیت عمومی و سرکوب مواجه شدند.

کارگران ویرجینیای غربی نیز در معرض حملات شدید دادگاه عالی ایالات متحده و قانونگذاران تحت کنترل جمهوری خواهان قرار دارند و بسیاری از مبارزان کهنه کار این جنبش می‌گویند که پیروزی معلمان در ویرجینیای غربی، جرقه‌ای است برای کارگران تا به مقابله با این بی‌عدالتی و شرایط دشوار ادامه دهند و اگر قانون‌گذاران از این اعتصاب چیزی یاد نگیرند، کارگران مطمئن هستند که در ماه‌های آینده آن را یاد خواهند گرفت. غرب ویرجینیا سابقه‌ای طولانی در فعالیت‌های کارگری دارد، پس خارج از تصور نخواهد بود که اعتراضات کارگران و معلمان بار دیگر به درستی به هم بپیوندند. امروز "اعتراضات معلمان نبض سنت واقعی مادر جونز است."^۹

نزدیک به یک قرن پیش در شورش "کوه بلر" و اعتصاب گسترده معدنچیان در ۱۹۲۱، صدها معدنچی وحشیانه توسط ارتش خصوصی مدیریت معدن که تحت حمایت ارتش ایالات متحده بود، به پایین کوه پرت شدند و به ظاهر کارفرمایان پیروز شدند، اما سالها بعد (۱۹۸۹ تا ۱۹۹۰) سرانجام تمام کارگران معادن جنوب غرب ویرجینیا اعتراضات سازماندهی شده‌ای را پی گرفتند و سرانجام معترضان معدن پیت استون به خواسته اصلی خود دست یافتند و کارفرمایان را مجبور کردند مجدداً از سود شرکت، میلیون‌ها دلار در صندوق بازنشستگی، به نفع معدنچیان مسن‌تر، سرمایه‌گذاری کنند، اتحادیه کارگران معدن آمریکا (UMWA) به مبلغ ۶۴ میلیون دلار برای تاکتیک‌های غیرقانونی علیه معدنچیان جریمه شد و بسیاری از اعتصاب‌کنندگان بدهی‌های خود را از شرکت دریافت کردند.

اعتصاب از ۵ آوریل ۱۹۸۹ تا ۲۰ فوریه ۱۹۹۰ ادامه یافت. کارگران معدن و خانواده‌هایشان کار را متوقف و ماه‌ها تظاهرات و مقاومت کردند. در اوج این اعتصاب، در ماه ژوئن ۱۹۸۹، حدود ۲۰۰۰ معدنچی در کمپ روزانه با هزاران کمک‌اهدایی و همبستگی مردمی، ایستادگی می‌کردند. بیش از ۴۰ هزار نفر در تظاهرات "غیرقانونی" و بدون مجوز شرکت می‌کردند. مشارکت زنان در تمامی فعالیت‌ها از طریق تشکیل مجدد واحد "دختران مادر جونز" که یادآور روزهای نخستین سازمان اتحادیه هستند، عنصر ضروری این اعتصاب موفق بود. دلیل اصلی این اعتصاب و مقاومت گسترده غیرفعال شدن مزایای مراقبت از سلامت برای حدود ۱۵۰۰ بازنشسته و مستمری

بگیر بود. اعتصاب کنندگان همچنین به امتناع شرکت از پرداخت سهم کارگران از سود شرکت برای معدنچینی که قبل از سال ۱۹۷۴ بازنشسته شده بودند و همچنین امتناع شرکت از بهبود معیشت کارگران تحت عنوان این که شرکت کاهش قیمت های زغال سنگ، کاهش تقاضا و رکود را دلیل محدود کردن مزایای بهداشت و درمان عنوان می کردند، اعتراض داشتند.

معلمان دو هفته پس از پایان موفقیت آمیز اعتصاب زغال سنگ پیت استون، سازماندهی را شروع کردند پس از آن بزرگترین اعتصاب سراسری در تاریخ غرب ویرجینیا به وقوع پیوست.

اکنون نیز چشم انداز جنبش اجتماعی معلمان و کارگران آمریکا همگامی و همراهی برای رسیدن به عدالت است. این "قیام سرخ" در مدارس، در حال گسترش به معلمان و مربیان و کارگران سراسر امریکاست، در حال حاضر معلمان در کلرادو و آریزونا در حال برنامه ریزی کردن برای سازماندهی اعتراضات برای تقاضای درمان بهتر از دولت های ایالت و کشور هستند. رئیس فدراسیون معلمان آمریکا معتقد است: "این پایان نبرد نیست، زیرا هنوز دستمزد کافی به معلمان پرداخت نمی شود، هرچند در غرب ویرجینیا، قانونگذاران متوجه شده اند که باید در جهت منافع کودکان و کارگران عمل کنند، نه برای منافع قشری خاص.

هنوز مشخص نیست که آیا معلمان می توانند موفق به کسب همه خواسته های خود و حمایت گسترده مردم شوند، اما این اعتراضات آزمونی است که آیا جنبش معلمان به قیام طبقه کارگر منجر می شود یا محدود به سازماندهی در میان یک قشر کوچکی از متخصصان یقه سفید خواهد شد.^{۱۰}

زیر نویس ها و منابع:

- ۱- با نگاهی به اعداد و ارقام بودجه تصویبی دولت آمریکا و دولت ایران نزدیکی سیاست های جنگی و ضدمردمی و تشابه بودجه این دو را به وضوح می توان آنالیز کرد.
- ۲- دیترویت بزرگترین شهر در ایالت میشیگان که در مرز ایالات متحده و کانادا قرار دارد. این شهر به عنوان بزرگترین مرکز خودروسازی در ایالات متحده شناخته می شود و سه شرکت تولیدکننده خودرو (جنرال موتورز، فورد و کرایسلر) در این شهر مستقر است؛ اما با انتقال بخشی از تولید این صنایع به مناطق آزاد تجاری در مکزیک و اجرای سیاست های نولیبرالی، جمعیت شهر پیوسته با کاهش همراه بوده است، طوری که جمعیت دو میلیون نفری آن به ۷۰۰ هزار نفر در سال ۲۰۱۰ رسید. فرصت های شغلی موجود در این شهر از بین رفتند، خانه های اجاره ای خالی از سکنه

شده و قشر متوسط شهر، هزاران هزار خانه را تخلیه کرده و برای زندگی به سمت حومه‌ی شهر رفتند. این شهر در سال ۲۰۱۳ بزرگترین شهر نیازمند رسیدگی به ورشکستگی بود که با به دست گرفتن امور مالی شهر توسط دولت در سال ۲۰۱۵، تا حدودی موفق به خروج از این بحران شد. ۳- هم زمان تظاهرات گسترده‌ای در یونان و ایتالیا علیه سیاست‌های ریاضت اقتصادی رخ داد که فشار بسیار زیادی را بر بخش آموزش عمومی وارد کرده است.

4- Oklahoma Education Association

۵- جف میگرس نویسنده کتاب آینده، مقاومت: احیای یک سنت آمریکایی

6- <http://knau.org/term/doug-ducey>

7- Oklahoma Education Association

8- <https://portside.org/2018-04-15/oklahoma-walkout-danger-arizona-kentucky-teachers-press-strike-action>

۹- مادر جونز یکی از رهبران جنبش کارگری آمریکا است که در ۱۸۳۰ در ایرلند زاده شد. وی از سال ۱۸۷۱ در جنبش سندیکایی آمریکا فعالیت کرد. به حدی که تاریخ زندگی اش با تاریخ مبارزات به خصوص چشمگیر طبقه کارگر آمریکا درهم تنیده است. از آن به بعد مادر جونز در همه مبارزات حاضر بود. در اعتصاب بزرگ کارگران راه آهن پنسیلوانیا در ۱۸۷۷ شرکت داشت. در سالهای دهه ۱۸۸۰ برای کارگران عضو سندیکا کلاس‌های درس سیاسی تشکیل می‌داد. در ۱۸۹۰ در سندیکای «معدنچیان که» کارگران متحد معدن آمریکا نام داشت استخدام شد. او زنان معدنچیان را به طرزی شگفت‌انگیز در مبارزه سهیم کرد. از سال ۱۹۰۴ مادر جونز به عنوان مسؤول سازمان دهی در حزب سوسیالیست آمریکا فعالیت می‌کرد و سپس در ۱۹۱۱ به سندیکای معدنکاران ایالات متحده آمریکا بازگشت. در ۲۱ سپتامبر ۱۹۱۲ در جریان اعتصابی دیگر تظاهرات فرزندان معدنچیان را در خیابان‌های چارلستون رهبری کرد. پنج ماه بعد، در جریان یک تظاهرات دیگر در حالی که ۸۲ سال از عمرش می‌گذشت بازداشت شد. او را به «توطئه قتل» متهم کردند و به ۲۰ سال حبس جنائی محکوم گردید. خوشبختانه در ماه مه ۱۹۱۳ در پی انتخاب یک فرماندار جدید آزاد شد. مادر جونز تا پایان عمر در ۱۹۳۰ یعنی تا صد سالگی با جنبش کارگری در ارتباط بود و می‌گفت: «اگر می‌خواهید برای آرامش روح اموات دعا کنید، بکنید، اما به خصوص به خاطر زنده‌ها مبارزه کنید!» در کنار بنای یادبودی که برایش ساخته‌اند، جمله‌ای می‌خوانیم که آخرین وصیت اوست: «مبادا هیچ‌خائنی بر مزار من درنگ کند».

10- <https://portside.org/2018-04-02/teachers-are-marching-ahead-their-unions-oklahoma-and-arizona>

<https://portside.org/2018-04-22/georgia-bus-drivers-joined-school-uprising-and-paid-price>